

De winkel vol herinneringen

Een klein dorpje in Tennessee, een vervallen
bloemenwinkel en een reünie die alles verandert

JENNY HALE

Jenny Hale

De winkel vol herinneringen

Vertaling Nellie Keukelaar

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor de groten in deze branche die me gevoed en geïnspireerd
– en getolereerd – hebben. Jullie weten dat ik jullie bedoel.

1

Ze had het gehaald.

‘Dat is dan achtendertig dollar,’ zei de taxichauffeur. Zijn adem maakte wolkjes in de winterlucht, terwijl hij de koffers en tassen die Hannah Townshend voor zichzelf en haar vriend Miles had ingepakt, op een sneeuwhoop aan de rand van het trottoir bij luchthaven LaGuardia Airport neerzette.

‘Dank u wel,’ zei ze. Ze zou zo snel mogelijk door de vallende sneeuw naar binnen gaan. Ze liep om de sneeuwhopen heen om de chauffeur met bibberende vingers de ritprijs te overhandigen. Het was ijskoud buiten, maar Hannah merkte het amper. Haar hart klopte snel en ze bruiste van enthousiasme, telde in gedachten de seconden af dat ze haar tijd hier buiten verdeed.

Hannah moest in de bagagehal zijn tegen de tijd dat Miles’ vlucht landde. Miles Monahan was eigenaar en CEO van Monahan Enterprises, dé toonaangevende ontwikkelaar van API-communicatietechnologie in New York. ME, zoals zijn bedrijf heette, was zijn troetelkind. Miles stak veel energie in de groei van zijn bedrijf, had belachelijk weinig tijd voor Hannah omdat het werk nu eenmaal voorging. Uiteindelijk zou dat dubbel en dwars de moeite waard zijn, had hij tegen haar gezegd.

Hij zou vanuit Chicago, waar hij een vergadering had gehad, in New York aankomen en daarna had hij een paar dagen vrij, waar hij hard aan toe was. Dat kwam mooi uit, want Hannah zou zo tegen hem zeggen dat hun vlucht over twee uur vertrok. Hij wist nog van niets.

Hannah was sinds kort artdirector bij het tijdschrift *Farmhouse Living* en maakte zelf ook bizar lange dagen. Ze had vrij genomen en had voor Miles en zichzelf vliegtickets naar Barbados gekocht, waar ze een week in een luxe strandhotel zouden verblijven. De temperatuur op Barbados was in februari rond de dertig graden en ze kon niet wachten tot ze er zou zijn. Ze had voor de eerste dag zelfs al een afspraak gemaakt voor een duomassage.

Hannah was morgen jarig. Dan werd ze vijfendertig, en ze was van plan om tijdens deze vakantie tegen Miles te zeggen dat ze er klaar voor was om een gezin te stichten. Dat zou geen complete verrassing zijn – ze hadden het er eerder over gehad en waren zelfs een keer tijdens het winkelen bij Tiffany's naar binnen gegaan om ringen te bekijken – maar in verband met zijn werk had Miles de verloving altijd op de lange baan geschoven.

Hannah frunnikte aan de oosterse lelie die ze vlak boven haar oor in haar haar had gestoken. Morgen zouden ze naast elkaar op een strandstoel liggen, haar arm uitgestrekt boven het zand om zijn hand vast te houden terwijl ze van een pina colada nipten en het over de toekomst hadden. Nog één vlucht en dan zouden ze de warmte van de zon voelen en zouden ze alleen nog kabbelende golven horen. Ze kon er niet snel genoeg zijn.

Terwijl ze van het ene been op het andere hipte om warm te blijven en wachtte tot de verkeersregelaar aangaf dat ze kon oversteken, ging haar telefoon. Ze pakte hem uit haar jaszak en probeerde de sneeuwvlokken van het scherm te vegen.

MAMA.

Het kwam nu niet uit om op te nemen. Ze zou haar moeder terugbellen zodra ze Miles in de bagagehal had gevonden en hem had verteld wat het plan was.

De verkeersregelaar gebaarde dat Hannah mocht oversteken. Ze stopte haar telefoon weer terug, pakte haar bagage anders vast

en rende zo vlug als haar sleehakken haar konden dragen over de glibberige weg.

De schuifdeuren van de grote hal van de luchthaven gingen automatisch open en Hannah rende naar binnen, keek naar links en naar rechts en achter de uitgestalde rode en roze valentijns-artikelen of ze ergens bordjes naar de bagagehal zag. Toen ze eenmaal zo'n bordje had ontdekt, rende ze naar de lift.

'Wacht!' zei ze tegen niemand in het bijzonder, en ze stak haar hand tussen de sluitende deuren, die daardoor weer opengingen.

Hannah stapte naar binnen en trok haar bagage de volle lift in. Er werd gezocht en gekucht, terwijl iedereen een eindje opschoof om ruimte te maken. Haar telefoon ging nog eens en ze stak haar hand in haar zak om de oproep te weigeren. Ze keek wie er had gebeld: weer haar moeder.

Haar moeder maakte altijd veel heisa over Hannahs verjaardag en omdat dit een mijlpaal was, wilde ze het er waarschijnlijk uitgebreid over hebben. Dat wilde Hannah op zich wel, maar ze wilde wachten tot ze genoeg tijd had om haar de aandacht te geven die ze verdiende.

De liftdeuren gingen open en Hannah rende naar de bagage-carroussel waar Miles' vluchtnummer vanuit Chicago stond aangegeven. Haar schouders ontspanden toen ze nog een paar minuten over bleek te hebben. De bagageband kwam brommend in beweging. Het vooruitzicht van de verrassing maakte haar opgetogen.

Hannah had Miles' koffer ingepakt, had al zijn favoriete zomerkleding erin gedaan. Ze had zelfs aan zijn zonneklep gedacht, die hij graag op het strand droeg om zijn ogen tegen de zon te beschermen. Uiteraard had ze voor zichzelf ook van alles ingepakt: haar zonnejurken, de nieuwe chique sandaaltjes die ze voor de zomer had gekocht, en een supermooi badpak dat ze via internet had besteld. Ze hoefden op Barbados alleen nog zonnebrandcrème en fruitige cocktails te kopen, en dat kon volgens

de website van het hotel bij de zwembadbar.

De plastic flappen aan het begin van de bagagecarrousel bewogen naar voren en met een plof vielen er een paar koffers op de bagageband. Net op dat moment ging Hannahs telefoon opnieuw. Haar moeder zou doodongerust worden als Hannah voor de derde keer niet opnam.

‘Hoi, mama,’ zei ze, waarbij ze automatisch het zuidelijke accent uit haar jeugd aannam. Ze wilde net uitleggen waarom ze eerder niet had opgenomen toen ze haar moeder hoorde snotteren.

‘Wat is er?’

‘Oma ligt in het ziekenhuis,’ zei haar moeder zacht. ‘Het gaat niet goed, Hannah. Je vader en ik zijn sinds gisteravond in Franklin. We logeren in haar huis tot de situatie onder controle is. Je moet zo gauw mogelijk hiernaartoe komen, zodat je haar kunt zien.’

Hannah leunde op haar koffer en liet haar hoofd zakken. Haar lichaam was slap geworden. Ze voelde zich schuldig dat ze al jaren slechts sporadisch een bliksembezoek aan haar geboortedorp had gebracht. En ze had niet meer bij oma gelogeed sinds ze op haar achttiende aan de universiteit van New York was gaan studeren. De tijd was tussen haar vingers door geglipt. Nu werd ze met haar neus op de feiten gedrukt dat ze die jaren met oma niet kon inhalen.

‘O nee,’ zei Hannah.

Oma was nooit ziek en dus was Hannah niet voorbereid op de golf van angst die haar overspoelde toen haar moeder hachelend en paniekerig vertelde wat er aan de hand was. Oma was het hoofd van de familie, de stem van wijsheid bij wie iedereen terecht kon voor raad en steun. Op haar vijfennegentigste was ze het toonbeeld van gezondheid. Het was ongelooflijk, maar ze runde nog steeds vol passie haar eigen bloemenzaak aan Ivy Lane 110, die een aantal uur per week open was. Ze had gezegd dat ze nooit met pensioen zou gaan, ook al had Hannahs moeder aan

Hannah opgebiecht dat het in de winkel een grote puinhoop was, wat op z'n zachtst gezegd zorgwekkend was.

‘Wat mankeert ze?’ vroeg Hannah aan haar moeder. Ze stak haar vinger in haar andere oor om haar moeder boven de herrie uit te kunnen verstaan, want er liepen nu aan alle kanten mensen langs die haastig hun bagage van de band pakten.

‘Ze is een paar dagen geleden op straat in elkaar gezakt. Een van de burens heeft me gebeld en je vader en ik zijn meteen op het vliegtuig gestapt om haar naar het ziekenhuis te brengen. Ik wilde je pas bellen als er een definitieve diagnose was. Als je hier bent, zal ik je precies vertellen hoe ze ervoor staat, maar je moet nu komen,’ zei haar moeder. ‘Wanneer kun je hier zijn?’

Hannah dwong haar hersens om dit nieuws te verwerken. ‘Ik ga direct een vlucht regelen,’ zei ze.

‘Ethan komt af en toe langs. Ik zal vragen of hij je van de luchthaven kan ophalen,’ zei haar moeder dringend.

Hannah had haar beste vriend uit haar jeugd, Ethan, slechts een paar keer kort in het weekend gezien sinds ze na de middelbare school was gaan studeren. De tijd had een wig tussen hen gedreven en op den duur was hun vriendschap verwaterd. Ze hadden al jaren geen contact meer.

‘Nee, laat maar,’ zei ze. Ze werd overvallen door schuldgevoelens dat ze al zo lang niet in Franklin was geweest. ‘Ik huur op de luchthaven in Nashville een auto. Ik moet nu ophangen, maar ik kom eraan.’

‘Oké, lieverd. Ik hou van je.’

‘Ik ook van jou, mama.’

Hannah hing op. Ze moest de reis met Miles naar Barbados uitstellen. Hoe vervelend ze het ook vond hun relatie nog langer op pauze te zetten, het kon niet anders. Dat zou Miles heus wel snappen.

Terwijl ze opnieuw rondkeek of ze hem ergens zag, voelde ze

een golf van angst in haar binnenste ontstaan die daarna door haar aderen trok. Er ging van alles door haar hoofd. De twee zeer verschillende delen van haar leven – haar zuidelijke wortels en de nieuwe versie van zichzelf die ze als volwassene had gecreëerd – vielen plotseling samen en ze worstelde met haar emoties. Hannah deed alles op de automatische piloot, nam het zichzelf kwalijk dat ze oma zo lang niet had gezien.

De belangrijkste mensen in oma's leven waren haar familieleden, maar doordat Hannah naar New York en Hannahs ouders naar Florida waren verhuisd, was oma helemaal alleen. Hannah kon zich geen voorstelling maken van de alomvattende stilte in oma's bungalow nadat iedereen haar in de steek had gelaten. Bij de gedachte dat de winkel letterlijk instortte, voelde Hannah tranen branden. Concentreer je, hield ze zichzelf voor. Zoek Miles en vertel hem wat er aan de hand is. Ze had hem nu harder nodig dan ooit.

Ze speurde verwoed de drommen passagiers af, maar Miles was kennelijk nog niet in de bagagehal aangekomen. Ze had zijn steun nodig om deze situatie het hoofd te bieden en hoewel de omstandigheden verre van ideaal waren, zou het goed voor hen zijn als ze samen waren zonder dat hun werk hun aandacht opeiste. Ze had hem nog niet eens aan haar ouders voorgesteld. Daar was het nu tijd voor.

Er kwam een groep mensen haar kant op, maar nog steeds geen Miles. Ze stapte opzij om hen door te laten.

'Sorry,' zei een man van haar leeftijd die per ongeluk tegen haar op botste toen ze naar de rand van de groeiende menigte wilde lopen.

Ze keken elkaar even aan. Hij kwam haar bekend voor, maar haar versufte brein kon hem niet plaatsen. Ze zag beelden voor zich van een jongen met ontbloot bovenlijf die stoer deed en in de rivier sprong terwijl zij en haar jeugdvriendin Morgan Pete

schaamteloos lachten. De man voor haar zag er beschaafd en serieus uit, maar toch had ze het idee dat ze hem kende. Wacht eens, was dit Liam McGuire?

Alsof hij haar gedachten kon lezen bleef zijn blik even op haar rusten terwijl hij zijn tas probeerde los te krijgen, waar ze met haar koffer overheen was gereden. ‘Sorry,’ zei hij nogmaals.

Hannah probeerde haar spullen weg te halen uit zijn buurt. Liam trok vlug aan zijn tas, had kennelijk haast. Zijn serieuze gezichtsuitdrukking deed niets af aan zijn knappe uiterlijk. Hij was nog net zo knap als vroeger.

‘Het geeft niet,’ zei ze, en ze probeerde hem te helpen. Hij deed zo gehaast dat ze zich afvroeg of hij niet herkend wilde worden. Dat maakte niet uit, ze had nu toch geen tijd om bij te kletsen.

Haar vingers pakten zijn tas vast en ze trok, maar ze trok de verkeerde kant op doordat ze afgeleid werd door een nieuwe groep passagiers die de bagagehal binnenliep. Ze draaide haar gezicht naar de lift om te zien of Miles er al was.

‘Ik heb hem,’ zei Liam, maar ze hoorde hem nauwelijks. Toen ze eindelijk iets zei, liep hij al weg, met zijn telefoon aan zijn oor, terwijl hij zijn laptop uit zijn tas pakte. Ze draaide haar gezicht weer naar de lift vol mensen.

Opeens leek de tijd stil te staan.

Hannah kneep haar ogen tot spleetjes terwijl ze naar de lift keek om te controleren of haar ogen haar niet bedrogen. Miles kwam haar kant op, had zijn arm om een vrouw heen geslagen. Tot Hannahs afschuw boog hij zich naar voren en hij kuste de vrouw op de mond. Zijn hand gleed over haar rug naar haar nek, zoals hij dat ook altijd deed als hij Hannah kuste. Er liepen ijskoude rillingen over haar rug en haar keel klapte dicht. Hannah was zo ontzet dat ze niet kon bewegen en haar hart bonsde terwijl Miles en de vrouw haar kant op kwamen.

Er ging een schok door haar heen toen Miles haar in de gaten

kreeg. Zijn ogen werden groot. Hij liet de vrouw staan en rende het laatste trapje af naar Hannah.

‘Hoi,’ zei hij met ontwijkende bewegingen. Hij keek zeer schuld bewust. ‘Wat doe jij hier?’

Hannah wilde tegen hem schreeuwen, maar ze kreeg haar mond niet open en er drupten tranen uit haar boze ogen.

‘Hannah...’ zei hij in een halfslachtige poging het voorval te bagatelliseren, maar ze wisten beiden dat hij niets kon zeggen wat zou terugdraaien wat ze had gezien. Hij wist dat hij betrappt was en hij gaf dat met schaamte op zijn gezicht toe. ‘Ik wilde het al langer tegen je zeggen,’ zei hij. ‘Maar ik wachtte op het juiste moment...’ Hij keek niet eens ontzet, alleen beschaamd.

Hannah keek een andere kant op en haar blik landde bij toeval op Liam. Die keek nieuwsgierig toe en het leek of hij elk moment op hen kon afkomen om in te grijpen, maar misschien verbeelde ze zich dat maar, want op dat moment verbrak hij het oogcontact en richtte hij zijn aandacht op de bagagecarrousel alsof hij haar, voor zover dat mogelijk was, privacy gunde. Ze zat er niet op te wachten dat Liam zich ermee ging bemoeien. Ze kon dit alleen af.

De beeldschone vrouw met wie Miles uit de lift was gestapt, kwam op haar hippe hoge hakken en in haar lange jas op hen af. ‘Hallo,’ zei ze glimlachend. Haar gezicht betrok toen ze zag dat Hannah overstuur was. ‘Ik ben Becky,’ zei ze voorzichtig. ‘En wie ben jij?’

‘Ik ben de ex-vriendin van Miles,’ zei Hannah. Haar blik gleed naar het zelfgenoegzame gezicht van Miles en ze keek hem vernietigend aan. Ze trilde over haar hele lichaam. Ze schopte de tas met toiletspullen die ze voor hem had ingepakt zijn kant op en rolde zijn koffer naar voren. ‘Die zijn van jou,’ zei ze. ‘Handig toch dat dit allemaal al is ingepakt? Je zorgt er maar voor dat de rest van je spullen ook weg is als ik thuiskom.’ Ze hing de andere tas over haar schouder, pakte de handgreep van haar rolkoffer

en vermande zich, zodat ze niet volledig zou instorten en een scène zou schoppen.

Toen ze wilde weglopen pakte Miles haar arm vast. ‘Hannah, wacht,’ zei hij slap.

‘Ik heb lang genoeg gewacht.’ Op dat moment drong het tot haar door dat ze van die lange dagen had gemaakt omdat ze wachtte tot Miles haar een huwelijksaanzoek zou doen, terwijl ze in haar hart wist dat dat waarschijnlijk nooit zou gebeuren. Zo’n relatie als ze hadden, was voor haar niet genoeg en het was duidelijk dat ze haar tijd had verspild door te denken dat Miles uiteindelijk echt voor haar zou gaan.

Hannah liep vlug weg, trok haar koffer achter zich aan tot ze de hoek om was en uit zijn gezichtsveld was verdwenen. Toen bleef ze staan. Ze leunde tegen de muur om overeind te blijven, probeerde de snikken in haar keel te smoren terwijl ze overspoeld werd door een vloedgolf aan emoties. Van het ene op het andere moment was haar toekomst en alles waarvoor ze had gewerkt aan diggelen geslagen. Ze trok de lelie uit haar haar en gooide die in de dichtstbijzijnde afvalbak. Daarna liet ze zich op de vloer zakken. Ze was volledig overstuurd, liet haar hoofd zakken en begon te huilen.

2

Hannah wist dat ze moest opstaan en moest uitzoeken hoe ze haar vlucht kon omboeken, maar nu nog even niet. Ze had het gevoel dat haar lichaam in drijfzand vastzat. De boardingpassen, die ze had afgedrukt en waar ze een lint omheen had gedaan om ze als een soort cadeau aan Miles te overhandigen, waren uit het voorvak van haar tas gevallen en lagen naast haar op de vloer. Ze raapte ze op, schoof het lint eraf en keek ernaar. Haar plannen waren in duigen gevallen, haar hele leven lag overhoop.

Ze liet de boardingpassen weer op de vloer vallen, sloeg haar armen om haar knieën heen en drukte haar gezicht ertegen in een poging moed te verzamelen, zodat ze zich kon concentreren op wat er nu moest gebeuren. Ze moest bedenken hoe ze bij oma kon komen. Maar hoe kon ze oma tot steun zijn nu ze er zo aan toe was? Hannah voelde een pijn in haar borst die ze nooit eerder had gevoeld. Het drong steeds meer tot haar door wat ze niet had. Ze voelde zich hol, leeg.

‘Wat een tegenvaller, hè?’ klonk een vrouwenstem boven haar.

Het zuidelijke accent van de vrouw voelde als thuiskomen voor Hannah. Ze hief haar hoofd op en zag een vrouw van halverwege de veertig met een brede glimlach en donkere ogen op haar neerkijken. Ze was een natuurlijke schoonheid met golvend amberkleurig haar dat in een rommelige knot was opgestoken en zo te zien had ze geen make-up op.

De vrouw hield een tas vast waaruit een jankend geluid kwam. Onder haar arm had ze een dossiermap geklemd en op haar buik

hing een cameratas. Ze stond naast een koffer die groter was dan zijzelf. De vrouw glimlachte naar Hannah, waardoor te zien was dat ze een homp kauwgom in haar mond had. Ondanks haar glimlach straalden haar ogen een onmiskenbare droefheid uit die zelfs haar schoonheid niet kon verhullen.

De hippe, grote, goudkleurige oorbellen van de vrouw bungelden heen en weer toen ze haar gezicht draaide in een poging Hannahs boardingpassen te lezen. Ze stapte dichterbij om het beter te kunnen zien, waardoor haar lange sweaterachtige jas om haar dunne, in een spijkerbroek gestoken benen ruiste. ‘Zeker als je naar Barbados gaat. Wat een enorme tegenvaller,’ merkte ze terloops op, terwijl ze met een haarlok speelde die uit haar knot was ontsnapt. Ze praatte tegen Hannah alsof ze elkaar net in een koffietentje waren tegengekomen.

Door al het gedoe kon Hannah niet helder nadenken en ze keek de vrouw uitdrukkelingsloos aan, had geen idee waar ze het over had. Hoe wist ze dat Hannah niet op het vliegtuig naar Barbados zou stappen? Was ze getuige geweest van haar ruzie met Miles?

Toen wees de vrouw naar het scherm met vertrektijden en werd alles duidelijk. Hannahs mond viel open. Rechts op het scherm zag ze een zee van rood. Bij vrijwel elke vlucht stond ‘CANCELLED’.

‘Het is een zware storm,’ zei de vrouw, en ze verschoof de band van de gehavende tas op haar schouder. ‘Als het je lukt een hotelkamer te vinden, wil ik die graag met je delen. Je ziet er vriendelijk uit... Ik ben Georgia Graves.’

‘Een hotelkamer?’ vroeg Hannah. Haar stem kraakte door alle emoties.

‘Als je er een kunt vinden dus. Zo te zien zitten we hier nog wel even vast...’

Hannah zette grote ogen op en ging vlug staan. De ernst van de situatie drong nu pas tot haar door: de vliegtuigen stonden aan

de grond en het sneeuwde nog steeds. De hele luchthaven was vol met mensen die op zoek moesten naar een andere vlucht, een hotelkamer, een taxi, een huurauto, een manier om te komen waar ze moesten zijn. Ze moest zo gauw mogelijk naar oma toe. Door hoe haar moeder aan de telefoon had geklonken, wist Hannah dat ze geen tijd te verliezen had.

‘Ik moet naar Franklin, in Tennessee,’ zei ze resoluut. Ze bukte zich en griste de boardingpassen van de vloer. Het drong niet eens tot haar door dat de vrouw haar aandacht probeerde te trekken, haar vinger opstak en iets tegen haar zei. ‘Bedankt voor het doorgeven,’ riep Hannah over haar schouder toen ze naar de ticketbalie rende.

‘Het spijt me, mevrouw,’ zei de medewerkster achter de ticketbalie, waarbij ze meelevend haar hoofd schudde. Haar keurig gestifte lippen vormden een streep terwijl ze koortsachtig op het toetsenbord tikte en naar het computerscherm keek om nog eens te controleren of er echt geen vluchten naar Hannahs bestemming waren. Ze gaf Hannah kalm haar boardingpassen terug, hoewel het om haar heen verre van rustig was. ‘We kunnen uw vlucht omboeken naar een andere dag. Door de weersomstandigheden gaat er vandaag geen enkele vlucht vanaf LaGuardia naar Tennessee.’

‘Ik móét naar huis. Een familielid van me is zeer ernstig ziek,’ zei Hannah uitgeput. ‘Dan ga ik het bij een andere vliegtuigmaatschappij proberen. Weet u of er nog vluchten vertrekken?’

‘Het is een zeer zware sneeuwstorm. Alle toestellen blijven voorlopig aan de grond. We doen ons uiterste best iedereen veilig op de plaats van bestemming te brengen, maar onze toestellen kunnen door ijsvorming niet opstijgen. Ik kan u een voucher geven en dan kunt u morgen bellen en vragen of er dan vluchten vertrekken...’

‘Oké,’ zei Hannah. Het drong amper tot haar door wat de vrouw zei. Het was alsof ze met haar hoofd onder water zat.

Wat moest ze doen? Misschien kon ze beter naar huis gaan en daar bedenken hoe het verder moest, als ze tenminste nog thuis kon komen. Miles zou er waarschijnlijk zijn om zijn spullen in te pakken en ze wilde hem nu niet zien. Ondanks haar toenemende ongerustheid dwong ze zichzelf te kalmeren en ze ging op weg naar de taxistandplaats om een taxi te vinden die haar naar haar appartement kon brengen. Toen ze de vele wachtenden zag, bleef ze stokstijf staan en ze liet verslagen haar schouders zakken. Ze kneep haar brandende ogen dicht en haalde diep adem, voelde de spanning in haar schouders.

Er waren zoveel wachtenden dat sommigen in een kring op de vloer waren gaan zitten, zaten te praten, kennelijk hadden geaccepteerd dat ze uren zouden moeten wachten tot ze aan de beurt waren. Dan maar met de bus. Ze liep verder door de corridor, die gewoonlijk breed genoeg was maar waar ze nu tussen vermoeide reizigers door moest zigzaggen die zich verdrongen bij de ticket- en informatiebalies. Toen ze bij de bussen aankwam, bleek het daar nog erger te zijn dan bij de taxi's. Misschien kon ze een auto huren voordat alle anderen erachter kwamen dat dat de enige optie was.

Hannah ging vlugger lopen. 'Pardon,' zei ze telkens als ze geïrriteerde reizigers inhaalde. Ze moest haar angst loslaten, zodat ze zich op haar huidige taak kon concentreren.

Op stukken waar dat kon rende ze. De tranen prikten in haar ogen, maar ze knipperde ze weg en probeerde er niet aan te denken dat het vijftientig minuten lopen was naar het kantoor van het autoverhuurbedrijf, grotendeels buiten. Toen de spanning het maximale niveau had bereikt, bleef ze staan om opnieuw na te denken. Ze haalde diep adem en probeerde te kalmeren. Ze zou eerst wat autoverhuurbedrijven bellen om te vragen of er een auto beschikbaar was. Dan kon ze die alvast telefonisch reserveren. Ja, dat was het beste.

*Een klein dorpje in Tennessee, een vervallen
bloemenwinkel en een reïnie die alles verandert*

Hannah heeft het leven waar ze altijd van heeft gedroomd: een perfecte baan in New York, een chic appartement en een succesvolle vriend. Maar Hannahs wereld stort in wanneer haar oma ziek wordt, en ze erachter komt dat haar vriend een ander heeft. Ze keert hals-overkop terug naar Tennessee om haar familie te steunen en de vervallen bloemenwinkel van haar oma te runnen.

Als alles mis lijkt te gaan, is Liam – een oude bekende en knappe zakenman – wellicht degene die haar kan helpen te midden van alle chaos. Maar hij blijkt geheimen met zich mee te dragen die hun levens kunnen veranderen...

Jenny Hale is een Amerikaanse bestseller-
auteur van romantische fictie. Haar verhalen
staan garant voor een sfeervolle feelgood-
setting met geweldige personages. Haar
boeken zijn vertaald in meerdere talen en
bewerkt voor televisie.

NUR 302

9 789020 555837